

SAȘA CIORNÎI

VIATĂ DE CÂINE

Jurnalul foxului Miki

Ilustrații de Dan Ungureanu
Traducere din rusă de Camelia Dinu

arthur

Despre Zina, despre mâncare, despre vacă și altele

Stăpâna mea, Zina, seamănă mai mult cu un foxterier decât cu o fetiță: urlă, sare, prinde mingea în mâini (cu gura nu știe) și ronțăie zahăr, ca un câine. Mă tot întreb dacă are coadă. Întotdeauna umblă în hăinuțele ei de fetiță, iar la baie nu mă lasă să intru, că aș putea verifica.

Ieri se lăuda: „Ia uite, Miki, câte caietele am eu. Matematică, dictare, compunere... Dar tu, cățeluș nefericit, nu știi nici să vorbești, nici să citești, nici să scrii.“

Ham! Dar știi să gândesc, asta e cel mai important! Ce e mai bine: un fox care gândește sau un papagal vorbitor? Ahaaa, bun!

Știi să citesc un pic, dar cărți cu litere foarte mari, pentru copii. Iar cu scrisul... Râdeți voi, râdeți (nu suport când oamenii râd de mine!), dar am învățat să și scriu. E adevărat, degetele de pe labele mele nu se îndoaie, că nu sunt om și nici

maimuță. Dar iau un creion în gură, țin o labă pe caiet să nu alunece și scriu.

La început, literele arătau ca niște râme strivite. Dar focșii sunt mai studiosi ca fetițele. Acum scriu doar puțin mai urât decât Zina. Numai că nu știu cum să ascut creioanele. Când se rupe vârful unui creion, alerg tiptil în birou și trag de pe masă creioanele ascuțite de oameni.

* * *

Am pus trei steluțe... Am văzut în cărțile pentru copii: când cineva trece la o idee nouă, pune trei steluțe...

Care este cel mai important lucru în viață? Haideți să fim sinceri! Mâncarea!

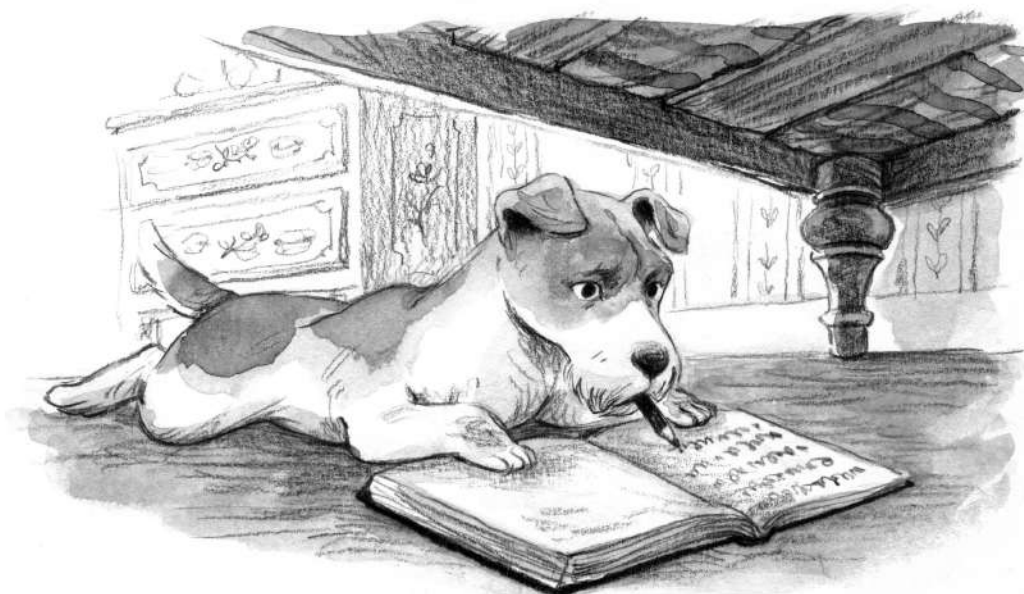
La noi e casa plină de oameni. Vorbesc, citesc, plâng, râd și apoi se așază la mâncat. Mănâncă dimineața, mănâncă la prânz, mănâncă seara. Zina chiar și noaptea mănâncă, ascunde biscuiți și ciocolățele sub pernă și clefăie pe furiș.

Ce mult mănâncă oamenii! Și cât timp mănâncă! Și ce des mănâncă! Și tot ei spun că eu sunt un mâncăcios! Îmi aruncă un os de la carnea de vițel (chiftelele ei le vor mânca!), îmi toarnă lapte într-o farfurioară și asta-i tot.

Oare-i bat eu la cap, oare cer eu mai mult, cum fac Zina și ceilalți copii? Oare mănânc eu dulciuri – pasta aia cleioasă care se numește jeleu sau scârboșenia aia lichidă de compot

din prune și stafide, sau chestia aia rece și îngrozitoare care se numește înghețată?

Eu sunt cel mai delicat câine din lume, pentru că sunt de rasă. Apuc un os, îl mănânc, iau cu grijă din mâinile Zinei un biscuit și gata.

Dar oamenii?... La ce sunt bune toate supele alea? Nu este mai gustoasă apa simplă? De ce adaugă mazăre, morcovi, țelină și alte scârboșenii cu care ei strică friptura? De ce atâta fiertură și prăjeală?

Am încercat de curând o bucată de carne crudă... (A căzut în bucătărie pe podea, deci aveam tot dreptul s-o mănânc!) Vă asigur, a fost mult mai gustoasă decât toate chiftelele care sfârâie-n tigaie... Și ce bine ar fi dacă nu s-ar mai fierbe și prăji atât! Și dacă n-ar exista bucătărese: ele nu știu să se poarte cu câinii respectabili.

Dacă s-ar pune toată mâncarea pe podea, fără castron, aş fi mult mai vesel. E tare rău să stai mereu pe sub masă, printre picioarele oamenilor. Te împing, te calcă pe labe, îţi dai seama ce distractiv e! Sau şi mai bine: să se pună mâncarea pe iarbă, în faţa casei. Câte o chiftea crudă pentru fiecare. Şi, după ce ia prânzul, toată lumea să alerge şi să chelălăie, cum fac eu cu Zina... Ham-ham!

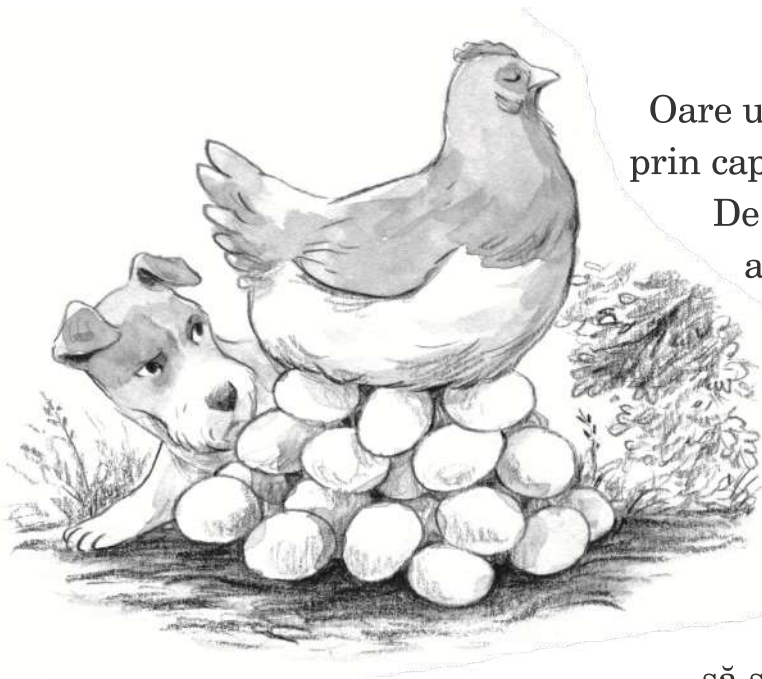
Oamenii zic despre mine că sunt un nesătul (iar eu am băut doar o înghiţitură de lapte dintr-o farfurioară de pisică, vă daţi seama)... În schimb, oamenii, după supă, după friptură, după compot, după plăcinta cu brânză mai beau şi lichide colorate: vin roşu, bere galbenă, cafea neagră... Pentru ce atâtea?

Casc pe sub masă până la lacrimi. M-am obişnuit să pierd vremea pe lângă oameni, iar ei tot stau, stau, stau... Ham! Şi tot vorbesc, vorbesc, vorbesc, ca şi cum le-a crescut un gramofon în burtă.

* * *

Am pus iarăşi trei stelute. O idee nouă.

Vaca noastră este o prostănacă. De ce dă atât de mult lapte? Are un fiu, viţelul, şi mai hrăneşte şi întreaga casă. Şi pentru a da atât de mult lapte, ea mănâncă, mănâncă toată ziua iarbă, mi-e şi jenă să mă uit. Nu pot să suport. De ce iapa nu dă aşa mult lapte? De ce pisica îşi hrăneşte puii şi nu-i pasă de nimeni altcineva?

Oare unui papagal vorbitor îi trec prin cap astfel de idei?

De exemplu: de ce găinile dau atât de multe ouă? E groaznic. Nu se distrează niciodată, merg ca niște muște adormite, de zburat au uitat cu totul, nu cântă ca alte păsări... Totul este din cauza acestor ouă nenorocite. Nu pot să sufăr ouăle. Nici Zina. Dacă

aș putea să vorbesc cu găinile, le-aș sfătui să nu mai facă atât de multe ouă.

Este bine totuși să fiu foxterier: nu mănânc supă, nu cânt muzica asta blestemată, pentru care Zina bate cu degetele pe clape, nu dau lapte. „Și așa mai departe“, cum spune tatăl Zinei.

Poc! S-a rupt creionul. Trebuie să scriu mai cu grijă, dula-pul este încuiat și acolo sunt toate creioanele.

Data viitoare voi compune poezii câinești, îmi plac foarte mult.

*Foxterierul Miki,
primul câine care știe să scrie*